

STUDENTEN WEEKBLAD

20e JAARGANG.
No. 24.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J.A.Z.N., W. H. MUNNICH, S. NOYON,
W. J. G. PAARDEKOOPER, MEJ. C. M. JELGERSMA, W. M. DE VRIES, H. L. DINGER.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
25 APRIL 1918.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4,— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Gedachten en Gedichten.

Uit een Dagboek, door Clovis.
Debussy, door A. S.
Etude d'Amour, III, door Louis Petitor.

Vereenigingsleven.

Civiel en Bouwk. Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.
Sneijentounsselskip „Frisia”.
Algemeen Nederlandsch Verbond, afd. Delft.

Ingezonden.

De Hervorming onzer Delftsche Studenten-Maatschappij, door
A. M. Knottnerus.

Muziek en Tooneel.

Aan den vasten medewerker voor „Muziek”, door A. M. K.
Laatste Mengelberg-Concert, Serie A, op Zaterdag 20 April, door C.,
met Naschrift.

Feuilleton.

De Spoorstudent (Vervolg).

Technische Hoogeschool.

Fonds Gijsberti Hodenpijl.
Mededeelingen.

Agenda.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Uit een Dagboek.

Ik ben blij dat ik weer thuis zit. Na dien heelen dag
loopen en schreeuwen. Mijn keel is er nog schor van. Nu
ik er over na denk, hebben we ons toch als idioten aan-
gesteld; en daar doe je als eerwaardig huisvader dan aan
mee. Waar hebben we nu zoo voor staan brullen en juichen
als kleine kinderen die hooren dat ze een dag vrijaf krijgen?
Straks komt mijn jongen dat nog vertellen ook. En ik onmid-
dellijk in dienst. Als mijn vrouw er achter komt dat ik
vrijwillig geteekend heb, ben ik niet gelukkig. De arme
ziel, zij blijft met de misère achter en zal ook wel niet erg
ingenomen zijn met de oorlogsverklaring.

Goeie God, wat ben ik moe en stijf. Den heelen dag
militair zijn. En dan hebben wij het nog niet eens zoo erg
als vrijwilligers. In plaats van een kwartier soms wel twintig
minuten rust! Vijf minuten meer, waar je naar snakt en
die je niet graag zou willen missen.

Vroeger was vijf minuten niets, absoluut niets. Tracht er
eens in te komen wat niets is.

Anders niet erg prettig met dit regenweer, al dat graven
en in de modder baggeren. Soms zijn er ook wel lichtpunten
op zoo'n dag. Van die evenementen, waar je den heelen
dag van vervuld blijft, zooals een sergeant die in een sloot
springt. Net kwajongens toch, om daarover te lachen.

Ik kan het me van mijn jongen alweer beter voorstellen,
ik keer weer terug tot de schooljongentijd in dat opzicht.

Vanmiddag kwam mijn jongen thuis met enthousiaste
verhalen over oorlogje spelen en aanvallen. Dooden waren
er niet bij gevallen, wel gewonden, en haarfijn met kennelijk

genot beschreef hij de soort van wonden die ze hadden.
Vroolijke ziel die nog niet weet, wat voor waarheid er in
zijn woorden ligt.

De eerste berichten zijn binnengekomen over de toestand
en militaire operaties. Vreemde geruchten doen de ronde.
Sensatielustigen weten elkaar al te vertellen van opstanden
in het land aan de andere kant van de grens; en vol wreed
pleizier vertellen ze staaltjes van disorganisatie ginds, van
dappere (!) daden onzer soldaten. Net kinderen die er plezier
in hebben om een beest te zien doodmartelen en toch gru-
welen, blij en zeker dat hun dat lekker niet kan overkomen.

Bij me zelf komt de gedachte wel eens op, dat het in het
andere land toch wel hetzelfde moet zijn. Daar zullen toch
ook wel menschen als ik zijn, en ik huiver bij de tooneelen
die ik me voor den geest haal van stormloop enz. Vanmorgen
toen de officier een toespraak hield, wat voelde je je toen
flink. In gedachten versloeg je al drie vijanden te gelijk.

We zijn in onze plaats van bestemming aangekomen. Er
is heel wat achter den rug vandaag, figuurlijk zoowel als
letterlijk. Dat had ik drie maanden geleden voor onmogelijk
gehouden om met volle bepakking een 20 KM. te loopen.
Nu een uurtje tijd, heel lang is dat!

Vanmorgen vroeg al op, en in haast gegeten. Mijn vrouw
heeft me van alles meegegeven, merk ik. Ze hield zich flink,
ik had ook niet anders verwacht. En mijn jongen, wanneer
zal ik hem terugzien. Ik moet werkelijk nog lachen als ik
aan al zijn naïeve vragen denk en zijn uitgelatenheid omdat
vader nu ook oorlogje gaat spelen, en natuurlijk wint en
met minstens een kruiwagen vol medailles terugkomt....
en een doos chocola.

We zijn wel genoeg toegejuicht en onder de bloemen
gezet met het uittrekken van morgen. Het was werkelijk
feest, er trok weer een troep naar het front. Met bloemen
versierd waren de meesten, bloemen op de borst, soms
vuurroode; en dan kan ik niet de gedachte van me afzetten
van een bloedplek te zien. Hier en daar zag ik een ernstiger
gezicht, zelfs af en toe iets vochtigs glinsteren. Maar flink
liepen we. Wat vreemd, dat in zulke oogenblikken de
menschen dingen doen, die ze anders zoo bang zijn, dat
iemand het zal zien. De valsche schaamte was in eens weg,
net als bij dronkenen. We waren ook dronken, dronken
van het oogenblik en al wat ons gezond verstand ons af
en toe in schrille kleuren liet zien, dat drongen we terug.
We wilden dat niet zien, in de roes alleen blijven. En nu
de terugslag!

CLOVIS.

Debussy.

Ik hoor niet tot degenen die Debussy verheerliken als
het hevige grote genie van deze eeuw; koek voor hen die
à priori uit den boze vinden wat ze van hem te horen
krijgen. Daardoor voel ik me wel in staat zo onpartijdig
mogelijk lange mededeelingen over hem te doen.

Debussy is de eerste geweest van die groep componisten
die wij noemen „de moderne fransen.” Zij voeren een
reactie tegen Wagner, en vooral tegen zijn franse navolgers.
Het Wagneriaanse drama heeft niets uit te staan met de
franse geest. Langen tijd heeft het evenwel die geest over-
heerscht door zijn fascinerende invloed, gevolg van ver-
heerliking van het machtige en het grootse. Daar komt bij
dat in Frankrijk velen Wagner navolgden en de middelen
waarbij hij zijn ideaal te bereiken zocht, toe te passen zonder

zijn genie te hebben, met het gevolg dat ze lelike en belachelijke werken te voorschijn brachten.

Hier dient eerst genoemd te worden César Frank, die, afkomstig van de Belgies-Duitse grens, zowel die invloed van Duitse, vooral van Bach, als van franse meesters onderging en hieruit een eigen stijl schiep die noch bij de een noch bij den ander was onder te brengen. Vooral in Frankrijk telt hij veel volgelingen.

Claude Debussy is afkomstig uit een plaats in l'Ile de France, uit een zuivere franse familie, dus door geboorte en opvoeding een ras-fransman.

Hij studeerde in Parijs waar hij een leermeester had die, niet behept met al te schoolse opvattingen, hem beter begreep dan ieder ander en hem aanmoedigde in de nieuwe banen voort te gaan.

Om de prix de Rome te halen moest hij iets komponeren dat nog volgens het oude model gemaakt was, maar daarvan maakte hij wat hem goed dacht. Het gevolg was dat hij een tijd lang alleen stond. Die periode is hij door intens werken gelukkig te boven gekomen. In dezen tijd heeft hij zijn techniek vervolmaakt.

Een van zijn allereerste beginselen was: algehele vrijheid. Dit moet niet opgevat worden dat hij maar neerschreef wat hem goed dacht. Hij gaf zich wel degelijk rekenschap van al de buitennissigheden die hij beging, wat men begrijpt als men weet hoeveel studie hij van kompositie en muziekgeschiedenis gemaakt had. Het is vooral de oud-franse muziek die hem interesseert, speciaal de oude kerkmuziek. Dit blijkt o.a. uit het feit dat hij 3 liederen van Charles van Orléans voor vier-stemmige à cappella koor bewerkte. Veel van zijn z.g. „vondsten” zijn niet nieuw. Zij komen al voor in de gregoriaanse kerkmuziek en daaruit heeft hij ze te voorschijn gehaald, b.v. de toonladder van 6 tonen (lijdiëse toonladder). Deze is al gebruikt door Liszt o.a. in zijn Dante-symfonie. Zo ook de overmatige akkoorden (drieklank waar alleen grote tertsen in voorkomen, dus in de drieklank van C gis in plaats van g). Zijn originaliteit bestaat dus niet in de uitvinding van nieuwe akkoorden, maar in de nieuwe toepassing er van.

Een van zijn grootste gaven, waarin hij alleen geëvenaard wordt door Mozart, is zijn goede smaak, „le génie du goût.” Evensals Mozart zegt hij: de muziek mag nooit, zelfs niet in de uiterste gevallen het oor beledigen, maar moet ook dan nog zijn bekoring bewaren; m.a.w. altijd muziek blijven.

In al zijn werken worden we steeds opnieuw getroffen door zijn vindingskracht en zijn gevoeligheid voor tooncombinaties waarin hij schier onuitputtelijk is. Verder door zijn vermogen om bepaalde instellingen in ons wakker te roepen; hij schrijft wat de titels beloven. Zeer sterk komt dit uit in „Jardin sous la pluie” en „Jumbo's Lullaby” uit „Children's Corner”. Zijn eerste werken zijn bijna alle voor piano geschreven: petite suite, suite bergamaske (naar Paul Verlain's „Clair de Lune”), twee arabesken, Children's Corner. Later ook orkestwerken die zich onderscheiden door lichtheid van instrumentatie, b.v. „Nuages”, „Fêtes”, „l'Après-Midi d'un Faune”, 2 nocturnes, „Jeux.” Dan moet nog genoemd worden zijn muziek gemaakt bij Maeterlinck's „Pellea's et Mélisande.” Hier heeft hij in hoge mate bereikt, wat door vele voor hem gezocht is, n.l. de

gelijke waarde van de muziek en het woord. Meestal toch overheerscht de muziek. Hier is een algehele assimilatie tusschen die twee. Tenslotte het strijkkwartet, verleden jaar hier voor 't eerst uitgevoerd door het „Hollandsch Strijkkwartet” dat een allereerste plaats inneemt onder de moderne kamermuziekwerken.

Ik hoop er in geslaagd te zijn muziekliefhebbers tot het besluit te hebben gebracht, alvorens Debussy's en andere moderne werken van zich te werpen als onbegrijpelijk en onmuziekaal, eerst te proberen de werken tot zich te laten spreken en dan pas een oordeel te vellen.

A. S.

Etude d'Amour.

III.

Boy's Pa was rijk geworden in de suiker en nu woonden ze in een groot huis op de Stadhouderslaan. Zoontjelijf was blijven zitten in de vierde klas, doch dit jaar was hij toch overgegaan en had als belooning een motorfiets gekregen, een mooie, rooie, sterke dure, een Indian.

Boy had groote zwarte oogen, uitstaande ooren en heel veel naar achteren gekamd en geplakt zwart glimmend haar. Elke mooie vacantiedag reed hij nu 's ochtends op de motor naar de kapper en 's middags dronk hij sorbet onder de galerij van Palace. Hij zat er dan aan één van de voorste tafeltjes de beenen over elkaar geslagen, en zijn broek heel hoog opgetrokken, zoodat iedereen zien zou, zijn mooie enkels, bleek schemerend door de dunne zijden sokken. Hij keek naar de drukte op de boulevard, de vele auto's die voorbij schoven, hij kende haast alle merken en wist hoe duur ze waren, ook de motors monsterde hij en als er een bescheiden één cylinder langs tufte, keek hij met trots naar zijn nieuw glimmende „kar” die trillend tintelde in 't felle zonlicht. Maar 't meest boeiden hem de vele meisjes die in hel kleur gewemel voorbij trokken. Zoo kon hij tijden zitten kijken en verlangen, en zijn leege gedachten warrelden mee met de vele indrukken van buiten. Eens zag hij twee meisjes waarvan een heel lief leek. Dadelijk was hij er eerst drie maal langs gereden, om eens te zien wat 't was, ze hadden hem in de gate gekregen en de leelijke had gelachen. Toen bij de vierde maal in 't langzaam passeeren had hij zoo iets gevraagd van meerijden en vlak voor ze had hij gestopt. Toen had hij 't woord gericht tot 't lieve meisje en gevraagd of ze 's niet achter op wou, doch ze wilde d'r vriendin niet alleen laten, maar Boy had aangehouden en voorgesteld wat te gebruiken, niet in Palace, want dat was nu zoo druk, en met z'n zwaar indisch accent had hij gezegd, „Weet je wat, wij ghaan mar sittenn bij Kokaré, je weet toch well, een beetje verder as Pallace, dan gha ik mar vooruit, mar heusch kommen hoor!”

En werkelijk ze waren gekomen, en hadden ieder twee twee sorbets gedronken. Na lang vleien, zou 't lieve meisje, Annie heette ze natuurlijk, een eindje mee gaan, ze vond 't ook wel fijn en had wel eens meer achterop gezeten, maar

zijn om te gaan leven. Ja, leven zou hij, andere dingen doen dan vossen en teekenen en grapjes uithalen bij bankoverklimpartijen in de collegezaal, voordat de professor binnenkwam. Andere dingen drinken dan fosco, niet meer eten wat ze thuis aten! Hij zou vrienden hebben en met hen op zijn kamer zitten bij een kaarsvlammetje, om de haard, en enthousiast praten over het student-zijn en over de meisjes. Ja, met meisjes zou hij omgaan, en in een dansclub zou hij gaan, en niet meer met een half oog aangekeken worden omdat hij geen corpslid was!

Daar had je die Elaine nou, dat mooie meisje met die blonde krulletjes. Zes, zeven maanden lang had Piet gebloed als hij haar zag en was haar achterna geloopt wanneer ze hem voorbij kwam. Toen was ze nergens meer te zien in Delft. Hij was toen eens op een vrije Zondagmiddag in Den Haag gaan zoeken en had na veel moeite haar huis gevonden waarvoor hij zich geposteerd had en wachtte, heen en weer dreutelend aan de overkant. Na een half uur was er iemand uitgekomen die wat op haar leek zeker een zusje of nichtje. Nog een half uur en toen verscheen zij zelve. Zij had een hoed op zooals hij nog nooit van haar gezien had, en een goddelijk wit japonnetje. Piet achter haar aan, op de tram naar Scheveningen. Daar ging ze de Pier op. Piet ook. Het was gezellig vol met door de weeksch middagpubliek. Zoo wat nette meisjes en zoo wat niet nette, zoo wat goocheme smousejongetjes die met glinsterende oogjes naar alles wat een rok droeg keeken, en zoo wat fatjes en dandijttjes met witte broeken en zakdoekjes. Vlak voor Elaine

FEUILLETON.

De Spoorstudent.

XI.

Weer van Mathilde's neef.

Och, hoe was 't gegaan?

Elaine had het loodje er bij neergelegd, en was uit Delft weggetrokken. Een engagement? Wie zal het zeggen, en wat doet het er toe? Hoeveel van die meisjes komen er niet hier en gaan in twee, drie jaren weer weg?

Zij was dus verdwenen uit deze samenleving, maar, denk dat niet, niet van het tooneel verdwenen. Het tooneel is zoo uitgestrekt, vooral voor iemand met een beetje ruime opvattingen.

Piet — wat hebben wij onzen eersteling toch schandelijk verwaarloosd! — Piet had van zijn ouders nu, bij den ingang van het tweede jaar verlof gekregen om in Delft te komen wonen, en corpslid te worden. Wat was die stakker blij! Een jaar had hij als slaaf en verwerpene geleefd, een jaar door de modder gebaggerd, dag in dag uit met dat vuile zwarte sjoktrammetje en in de rookerige treincoupé's zijn dictaten nagewerkt. Elken dag had hij de colleges gevolgd, precies wat op den rooster stond en 's avonds telkens thuis gewerkt, en nu zou dan eindelijk het oogenblik daar

altijd op een „Harlie”. „Nou mar, ik sêh jou,” had Boy dadelijk beweerd, „een Indian is feel lekkerder want hij feert, sie je well hij heeft een feer ven achteren” en hij stond op en drukte zwaar, met de armen gestrekt, de schouders hoekend naar boven op de stug inzakkende carrier.

Dan eindelijk zouden ze gaan, maar niet te ver en de vriendin zouden ze terug vinden onder de pier.

Boy reed eerst de boulevard af en deed verhalen hoe hard hij wel gereden had, dan stelde hij voor even naar Wassenaar te rijden. „We zijn direk terugh seh.” „Nee maar heusch niet te lang hoor!” had ze gesmeekt. Toen waren ze met open knalpot in een belachelijke vaart de nieuwe Scheveningsche weg afgereden, zoodat Annie zich stevig had moeten vasthouden en twee keer had geroepen niet zoo hard te gaan, waarop Jan, 't hoofd met de betraande oogen iets op zij had geantwoord. „Juis lekker seh, dit is pas vijfzestig.”

In 't bosch had Annie gevraagd weer om te keeren, 't werd anders zoo laat, Wassenaar was nog zoo ver.

„Ben je ghek seh, wij ghaan eerst wat ghebruiken, nogh eefentjes, wij zijn d'r direk, dan ghaan wij mar nar 't Roomhuis.”

En Annie moest mee.

Ze gingen zitten voor aan 't hek, en 't duurde vrij lang eer ze bediening kregen. Annie had al eens schuchter gevraagd hoe laat 't was, en eindelijk werd ook Boy ongeduldig en riep een kelner die met thee kwam aandragen uit de verte toe:

„Kelner, ajoe vlugh een beetje, kom nou hier.”

„Ik zal 'm roepen meneer” was 't antwoord, en weer wachtten ze.

Boy had nog eens voórgesteld om verder te rijden, maar Annie wilde beslist terug, 't was toch al zoo laat geworden en toen had Boy gevraagd om van avond eens naar de Bioscoop te gaan, doch ze kon heusch niet, en kon onmogelijk zeggen wanneer ze vrij was, maar na lang smeeken had hij haar de belofte afgedwongen dat ze de volgende Zondag weer eens een toertje zouden maken, naar Katwijk of zoo iets.

Eindelijk kwam de kelner.

„So ben je dar eindelijk, wat is dat hier foor rare boel, wij zitten hier al een kwärtier te wachten.”

De man mompelde zoiets van erg druk en vroeg nog eens wat meneer wenschte. Annie bestelde een plombière en Boy zeide: „Gheef mij ook mar ès.”

„Wat zegt u, meneer?”

„Ik wil ook ès, dus twee plombjerr en vlugh een beetje.”

„O, juist, twee ijs”, brutaalde de kelner en verdween.

Annie vroeg om de vijf minuten hoe laat 't was, ze moest nu werkelijk terug.

„Nou ja, wag nou eefentjes, toch ghesellig hier.”

Eindelijk kwam de kelner en Annie vroeg Boy, nou dadelijk maar af te rekenen, anders duurde dat ook weer zoo lang.

Onder 't oplepelen van 't smeltende hoopje rose en wit spraken ze weinig, en heel gauw nadat Boy de laatste hap van 't lepeltje, draaiend in de mond had afgelikt, stapten ze op.

't Aanslaan van de motor ging nog moeilijk maar eindelijk zwenkte Boy toch 't hek uit. Doch midden in 't Bosch liet hij de motor uit loopen, omdat ie niet goed meer liep.

„Eefentjes kijken, ik zal de fout wel findenn!”

„Maar zeg kan je nou heusch niet doorrijden?”

uit liep een keurig jongmensch met een stroodopje en een licht badiëntje.

Een zegelring flonkerde aan zijn vinger en zijn grijs colbertjasje was getailleerd. Hoe wonderlijk dat menschen over straat kunnen loopen zooals zij door het leven gaan! Want vooraan ging Adolphe die Elaine toch, wij hebben 't op haar dansles gezien, niet onverschillig liet en daarachter weer Piet smachtend en versmaad als Elaine door Adolphe. Want zijn neiging tot haar had niet lang geduurd. Jeannetje, het winkelmeisje dat hij in den Haag op kamers gezet had was hem veel meer waard dan al de stijve nêtte meisjes en speciaal meisjesstudentjes, die dan ook wel de stijfsten onder de meisjes zijn, net zooals de studenten onder jongemannen de meest vrijgevochtenen zijn. Elaine maakte hierop weliswaar een zeer gunstige uitzondering maar zij haalde het niet bij Adolphe's lieve vriendinnetje, het bloempje om met Goethe te spreken, dat hij met wortel en al overgepoot had naar de Copernicusstraatbuurt in den Haag.

Met haar samen ging Adolphe uit en heele avonden bracht hij soms bij haar op de kamer door en de invloed van het lieve meisje was beschavender geweest dan die van al zijn jeugdvriendinnen van beteren huize. In zijn spreken en denken was hij minder op een afstand geworden, minzaam, hoewel niet neerbuigend minzaam behandelde hij zijn kennissen die hij tot nu toe op straat nauwelijks groette. Beleefd gedroeg hij zich tegenover ploerterij en burgers, aangenaam was zijn optreden in de Haagsche salons geweest, waar hij met graagte ontvangen werd. Ook bij de familie van Elaine

„Ach, Annie toch niet so boos kijken. Ben je boos op mij ik zal de fout wel zoeken, maar als jij boos ben dan kan ik niet werken hoor, ajoe geef mij een bewès dat jij niet boos ben,” en hij trok haar naar zich toe, zijn arm om haar middel.

„Nee zeg, toe vooruit laten we nou verder rijden”, zei ze en draaide handig weg uit zijn arm.

„Nee eerst een soentje, ééntje mar, ik mag jou toch wel één soentje geefenn.”

Even trok er een rimpeltje tusschen haar oogen.

„Nee hoor, maak nu een beetje voort, 't is al zoo vreeselijk laat.”

„Eerst een soentje, anders rij ik niet verder, en hij pakte haar bij de schouders.

„Nou dan loop ik maar”, lachte ze, „toe maak nou een beetje voort.”

„Eerst een soen, en plots trok hij haar naar zich toe en zoende haar drie maal op de wang.

Nou, maar maak nu dan ook wat voort”, zei ze ongeduldig.

„Nou vooruit dan mar weer:” zei Boy en hij begon zijn motor aan te slaan.

Op de terugweg sprak Annie niets, alleen zei ze toen ze een klok voorbij kwamen:

„O, jeetje, kijk 't is al over vijven!”

Onder de pier stond natuurlijk geen vriendin meer.

Toen Boy haar afzette vroeg hij dan nog voor 't laatst:

„Dus tot Sondagh, ja? twee uur hier.”

„Das goed tien uur hé?”

„Nee, we hebben immers om twee uur afghesproken.”

„Nou ja ik bedoel ook twee uur, of zoo iets, d-a-a-g!”

Boy vroeg of hij haar misschien naar huis zou brengen.

„Nee als je blijft niet hoor!”

Toen reed hij heen en mompelde bij zich zelf:

„Wah gesellig voor Sondag, ik heb reusen kans ghehad, ik ben gêmês op haar. Lief kind seh. Die wangetjes van haar soo aloès.”

LOUIS PETITOR.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

EXCURSIE

naar de in aanbouw zijnde Silo op het terrein van de Fransch-Hollandsche Oliefabrieken te Delft, op Zaterdag 27 April 1918, onder leiding van Prof. J. F. Klinkhamer, b.i. Verzamelen om half drie uur in de hall van de Vereenigde Kantoorgebouwen (Wateringsche weg).

Deze excursie is uitsluitend voor 3de, 4de en 5de jaars.

Inteekening op een lijst in de keuken van het Hoofdgebouw tot Vrijdagmiddag 5 uur.

Namens het Bestuur,

C. C. J. DE L'ESPINASSE,

Piet Heinstraat 30, Delft.

Secretaris.

was hem een aardige ontvangst ten deel gevallen maar daaraan liet hij zich weinig gelegen liggen. Daardoor kwam het dat Elaine geprikkeld, jaloersch en vrezend voor een mededingster, verliefd op hem was geworden. De vijfde knaap was er zich maar al te goed van bewust, en hij speelde met dat zonderlinge wezentje zooals hij met een porceleinen poppetje van den schoorsteenmantel speelde, met genoeg zou hij het kapot laten vallen. Was hij niet rijk genoeg? Op dezen mooien Junimiddag, een van de schoonste dagen van het seizoen was hij bezig op de Pier een luchtje te scheppen en wat op te knappen van de vermoeienissen van zijn examen, waar hij door was gekomen.

Toen Adolphe voetstappen op het plankier hoorde, die trachten hem in te halen, keek hij om, maar zoodat hij Elaine die hen net op zij kwam om een gesprek te beginnen, niet zag en wel Piet. Hij had den jongen dit jaar een paar maal ontmoet en was wat voor hem gaan voelen. Hij keerde zich dus geheel om en liep op Piet toe. Deze stond stil en werd bleek.

„Goeien dag!” zei Adolphe joviaal.

Piet stotterde iets onverstaanbaars.

„Wat is er?”

„Zij... Zij wil je aanspreken.”

Maar Elaine was doorgelopen, woedend over de beleediging die Adolphe haar had aangedaan.

(Wordt vervolgd).

Snjeontojounskip „Frisia”.

It het Snjeontjouñ in tige by tige noflike joun west. Us nijberntsjes wierne allegeare komd, marús áld berntsjes litte ús mar smoarch yn 'e steek, en as it fen hjar afhing wier it spul allang yn tizen.

Ten hjarren is al nei Utert forhuze, in oar is under tsjinst en krijt njunkenlytsen al in hrege rang derby, mar nummer trije bliuwt samar wei. Ik lium dat er gijn reade baey mear priuwe wol. Mei ús omkes is it fensels net sa. Einlings het Omke Eeltsje us wer ris opsocht en hy het de skea yn helle. Hy het súpt for fjouwer, en alles het er forwirke ek. Op wei nei e gearkomste fen syn hús het er hwat omswalke, en de ald feint koe sa'n lange wei net yn ienen rinne, sadwaende het er earst al in stikmennich swiet súpket lef foardet er oan kaem. Omke wird ek

al in deimennich álder, mar hy het er dochts mar nuver de slach fen, oan reade baey to kommen doe-t-er sels syn glés net mear foltape krije koe. Wy hawwe in bulte leard fen 'e tsjinst by O. en O. en nea yet hawwe ús berntsjes sa kreas sjongen as snjeon. Omkes foardracht fen Pake klok wier ek sa moay. Us omkes Wopke en Bouwe seil it spite dat hja dat mist hawwe. Us ungetiider, in Greenslänner dy-t-omke Oebele Foatlap meinomd het, wier oer ús Frysk mar min to sprekken, mar Omke Eeltsje het him mei ién dreech wird, hwerder er wol in hjealdre wrk hie, alles útlein. Der binne wol berntsjes by dy wol fen in swiet súpke hálde, dat hab ik wol sjoen, en de oare scille it ek heel wol leare. It wier ek bêste baeye wyn.

De Foarsitter,

JAN SCHEPERS.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Te AMSTERDAM bestaat gelegenheid tot
REPETEEREN

van

Wiskunde, Theoretische Mechanica en Thermodynamica, bij J. H. SCHOOGT, phil. nat. doct., Amstelveense Weg 216, en bij IDA VAN RIJN, phil. nat. doct., Alexanderkade 13.

Repetitor-Electriciteit.

INGENIEUR te 's Gravenhage, in andere branche werkzaam, wenscht zich op hoogte te stellen van WERKINGSWIJZE ELECTRICISCHE APPARATEN EN ONDERDEELEN, (motoren, schakelaars, enz.), die in zijn bedrijf voorkomen. Bij voorkeur van fabrieks-ingenieur, geen theoretisch onderricht verlangd. Brieven onder No. 1855, Bur. van dit Blad.

Vanaf heden verkrijgbaar DINERS gelijk aan die van de DELFTSCHE COÖPERATIEVE KEUKEN, tegen DEZELFDE PRIJZEN.

Voordeelen: geen verplichte storting, geen betaling vooruit, VERWARMDE BUSSEN.

Uitgebreider menu's tegen de oude prijzen blijven daarnaast gehandhaafd.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RÜTER.

Gebr. A. & C. DE WOLF
NOORDEINDE 40. - TEL. 41.

Rijwielen en Motoren.

Uitsluitend 1e klas merken.

1e klas Reparatie-Inrichting.

Verhuren, Onderhouden en Stallen van
AUTOMOBIELEN en MOTOREN.

Voorhanden bij de TECHNISCHE BOEKHANDEL
J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot 33, de ver-
schenen nieuwe „beknopte handleidingen”:

No. 49.

VRAAGSTUKKEN VECTOR-ANALYSE,

bewerkt door Prof. Dr. J. A. SCHOUTEN, e.i.

Prijs: voor leden f 1.10, voor niet-leden f 1.60.

No. 50.

ANALYTISCHE MEETKUNDE I

2e herdruk, bewerkt door Prof. C. B. BIEZENO, w. i.
met tangentele coördinaten door W. J. VOLLEWENS.

Prijs: voor leden f 1.90 ing., f 2.10 geb.
voor niet-leden f 2.40 ing., f 2.60 geb.

HOTEL „CENTRAL”.

CAFE-RESTAURANT EERSTE RANG.

WIJNHAVEN 6-7.

OUDE DELFT 92.

Afzonderlijke Billardzaal met Wilhelmina-Billard.

PLATS DU JOUR van 12-2 uur. - DINERS en PLATS DU JOUR van 5-7 uur.

A LA CARTE den geheelen dag.

UITSTEKENDE KEUKEN.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 APRIL 1918. No. 24.

Algemeen Nederlandsch Verbond.
Studenten Afdeling Delft.

Wij richten ons tot u met een rondschrijven omdat wij hopen aldus het best te geraken tot ons doel: het vormen van een kern van nationaal gezinden onder de Delftsche studenten. In het afgelopen jaar traden vier sprekers voor onze afdeling op en hielden wij vergaderingen, die ons de overtuiging brachten dat wij op een andere wijze het vereenigingsleven tot bloei moeten zien te brengen. Tot dusver waren wij niet veel meer dan een lezingenvereeniging.

Het bestuur, feitelijk slechts een noodzakelijk kwaad, dat het leven in een vereeniging moet leiden en organiseren had alles alleen te doen; de leden waren al of niet belangstellend toeschouwer. Om aan dezen wantoestand een einde te maken roepen wij uw medewerking in.

Er is in onze geschiedenis een zeer kritiek oogenblik aangebroken. Wij waren getuige dat onze overzeesche „beschermers” onze handelsvloot wegnamen, wij zagen eenige maanden geleden dat onze binnelandse oosterburen van onzen kolennood misbruik maakten om door den eisch van groote kredieten een steentje bij te dragen tot onze economische afhankelijkheid. Wij kunnen dagelijks in onze bladen lezen dat men van weerszijden, onder het prevelen van schoone spreken, niets zal doen of nalaten om onze nationale belangen, onze nationale eer zelfs te ontzien. Het is niet moeilijk daaruit af te leiden dat men onze onafhankelijkheid en ons grondgebied alleen dan ongerept zal laten, indien men dit in zijn eigen belang acht.

Men heeft den Vlamingen van deze zijde van den Moerdijk wel eens verweten dat zij veel spraken, betoogden en feestvierden, maar te weinig daden lieten zien. Het is merkwaardig dat men thans bij ons diezelfde strijdwijze schijnt te zullen gaan volgen. Zeer veel van wat de bladen hebben geschreven in deze dagen van smaad, ons volk aangedaan, de verontwaardigde redevoeringen in de Tweede Kamer vooral, die onmiddellijk gevolgd werden door oppositie tegen uitbreiding van den landstorm, zijn slechts groote woorden gebleken, holle klanken van een oppervlakkig nationalisme.

Ja, zelfs de woorden van onze regeering zijn sommige bladen ten slotte te sterk geworden en er kwamen waarschuwingen tegen een overmaat van fierheid. Bovendien kon men in de dagen volgende op den schepenroof rustige beschouwingen lezen over het bedrag der uit te keeren geldelijke schadeloosstellingen.

Door het beklemmend gevoel dat het ons volk ontbreekt aan ruggegraat, mogen wij ons echter op den duur niet laten ontmoedigen. Wij moeten ons aangorden om thans meer dan ooit pal te staan voor het erfstuk onzer vaderen. Wij moeten ons doordringen van welbewuste nationale levensbeschouwing die niet door teleurstellingen is omver te werpen, waaraan wij trouw willen blijven tot den dood. Wij mogen niets verzuimen om ons volkskarakter te veredelen, zijn grof materialistische trekken te bestrijden, zijn idealisme te versterken. Niet afkeer van het buitenlandsche mag onze drijfveer zijn. Wij mogen ons zelve al geestelijk verrijken met wat wij elders vinden, doch moeten dan zorg dragen het om te zetten in iets eighens.

Ziehier de theorie, nu de praktijk.

Als studenten hebben wij nog weinig in de nationale melk te brokken. Weldra zullen echter ook wij geroepen zijn mede de toekomst van ons land te bepalen.

Ons volk heeft alle krachten nodig. Geen waar Nederlander mag in de komende zware tijden achterblijven. Nu reeds moeten wij ons verdiepen in wat ons later in de maatschappij zal bewegen. Om der wille van onze idealen hebben wij van ons af te werpen wat menselijk minderwaardig is, al meenen ook sommigen daarin den waren studentenaard te moeten aanbidden.

Om deze doeleinden te kunnen nastreven met de meeste vrucht moeten wij in elkaar steun zoeken. Onze bijeenkomsten moeten meer dan tot dusver al degenen te zamen brengen die niet alleen iets voor volk en taal gevoelen, maar die ook ernstig van zins zijn nu en later in dien geest te handelen.

Daartoe achten wij het doelmatig voor deze samenkomsten een beroep te doen op de leden. Wij vragen van hen een opgave wie hunner bereid is op gezette tijden een voordracht te houden.

Het bestuur zal van dezen een rooster opmaken en om beurten een der vrijwillige krachten (mannelijke en vrouwelijke!) uitnodigen om voor ons op te treden.

Aldus kunnen de leden zich vrijwillig de zedelijke verplichting opleggen aan ons doel metterdaad mee te werken.

Wij zullen bij de uitvoering van dit plan vermoedelijk stuiten op twee hoofdbezwaren: het in Delft onvermijdelijke gebrek aan tijd en persoonlijke schroom om in het openbaar op te treden.

Wat het tijdsgebrek aangaat, willen wij in het midden brengen dat onafgebroken werken noch mogelijk, noch wenschelijk is. Wij moeten Delft niet verlaten als voorwerpen die met het etiket „ingenieur” op de wereldmarkt worden geworpen. Wij zijn verplicht het maatschappelijk toeval dat ons in staat stelde te studeeren, te gebruiken om ons zoo harmonisch mogelijk te ontwikkelen.

Wie zich aansluit bij ons voorstel van vrijwillige verplichting, komt er van zelf toe in zijn vrije oogenblikken zijn gedachten te laten gaan over nationale vraagstukken. Allicht zal hij een boek ter hand nemen dat de stof kan leveren voor een onzer bijeenkomsten.

Hier raken wij tevens het bezwaar van den persoonlijken schroom. Wij willen er het licht op laten vallen dat wij natuurlijk niet verwachten dat de te houden voordrachten in kunst of wetenschap nu juist het hoogste zullen bereiken. Wij willen niet anders dan een kern van belangstelling scheppen waarbij de een den ander wijst op het mooie, belangwekkende, verontrustende, wetenswaardige, dat op nationaal gebied zijn aandacht heeft getrokken.

Het aantal onderwerpen, de hoeveelheid boekwerken die in deze richting zijn na te vorschen, is zoo groot dat niemand ooit om een onderwerp verlegen hoeft te zijn. Nederland en de Indiën, Vlaanderen en Zuid-Afrika leveren in letterkunde en geschiedenis, in buitenlandsche politieke verhoudingen en binnenlandsche toestanden een onuitputtelijke stof.

H. G. C. COHEN STUART, *Voorzitter.*
J. A. VAN DER SPEK, *Onder-Voorzitter.*
F. M. C. BERKHOUT, *1e Schrijver.*
Oude Kerkstraat 10.
J. HEIJKOOP, *Penningmeester.*
A. H. FABIUS, *2e Schrijver.*

INGEZONDEN.

De Hervorming onzer Delftsche Studenten-maatschappij.

Aangespoord door de vragen van de Enquête-commissie heb ik mij eens grondig rekenschap gegeven, van de behoeften en belangen, die ik voor den student in het algemeen vervuld en behartigd acht te moeten worden en heb toen tevens mijn gedachten laten gaan over de mogelijkheid tot verwezenlijking, regeling en uitvoering daarvan. Ik ben toen voor mij zelf tot de slotsom gekomen, dat die mogelijkheid wel bestaat, maar dan m.i. alléén door een inrichting van onze Studenten-maatschappij volgens een plan, dat ik hieronder uiteen zal trachten te zetten.

Daar hierin nog enkele voor zoover ik weet nog niet genoemde zaken in voorkomen, meende ik er wel een plaats in 't S. W. voor te mogen vragen.

Allereerst wil ik dan even noemen de belangen en behoeften die wij in onze Delftsche Studentenwereld zullen aantreffen. M.i. zijn dit:

I. Sociale belangen en behoeften:

- a. één algemeen *eigen* clubgebouw met zalen voor vergaderingen, lezingen, enz.; waarin tevens logies-, werk-, koffiedrink- en eetgelegenheden voor spoorstudenten ('t laatste vooral ook voor niet-spoorstudenten-toch-geensocietetsleden) voor sprekers op lezingen, afgevaardigden van studentenorganisaties uit andere steden;
- b. inlichtingenbureau voor kamerverhuring;
- c. vermeerdering van studentenhuisvesting;
- d. bad- en zweminrichting;
en voor dezen oorlogstijd er bijkomend:
- e. brandstoffen-voorziening en -regeling;
- f. levensmiddelen-voorziening;
- g. gas- en electriciteitsrantsoeneering;
- h. studieverlof-regeling.

II. Studiebelangen:

- a. vakkundige en wetenschappelijke lezingen;

- b. excursies;
- c. examen- en tentameneischen en -regeling;
- d. aansluiting en tijdsverdeling van praktische oefeningen, cursussen en colleges;
- e. praktisch werken in de vacaties;
- f. uitgave van Handleidingen.

III. Behartiging van *geestelijke* | gedeeltelijk
en *lichamelijke ontwikkeling* | samengaand.

IV. *Gezelligheid*.

V. Belangen van *spoorstudenten* als bijzondere groep.

- a. regeling tram- en treinenloop, in verband met colleges en avondlezingen.
- b. bekendmaking in hunne woonplaats van begin van colleges en oefeningen, afzegging en verandering hiervan, enz.

Ter verwezenlijking van de behartiging van al deze belangen en behoeften, en de uitvoering en regeling daarvan heb ik mij nu 't volgende plan van organisatie gedacht.

Alle ingeschrevenen moeten lid zijn van *één alomvattende organisatie*, waaraan zij allen een kontributie betalen naar *draagkracht* (d. w. z. bijv. in evenredigheid met hun jaarlijksch inkomen, zoo noodig onder strikte geheimhouding vast te stellen). Angst voor „klaplooperij” op de hoogere bijdragen van een ander medestudent zal een waarborg zijn, dunkt mij, tegen onjuiste opgave van het inkomen. (Gebeurt dit laatste toch, dan nog heeft niemand anders er hinder van dan het geweten van den klaplooper zelf).

De leden van deze organisatie zou ik willen splitsen in:

- 1e. zij, die alleen behartiging van hunne sociale- en studiebelangen wenschen, zonder meer;
- 2e. zij, die naast hun sociale- en studiebelangen ook ontwikkelingsbelangen behartigd willen zien;
- 3e. zij, die behalve dit alles ook nog gezelligheid zoeken en deze behoeften in de studentenwereld zelf vervuld wenschen te hebben.

Bij deze groep is dan nog een onderscheiding noodig in:

- a. mannelijke leden, en
- b. vrouwelijke leden;

- 4e. terwijl studenten uit de voorgaande 3 groepen, doch tevens spoorstudent(e) zijnde een bijzondere groep vormen, die zich als zoodanig zouden kunnen vereenigen onder een apart bestuur.

Aan 't hoofd van deze alomvattende organisatie zou dan komen te staan, een *Senaat* bestaande uit:

1 lid gekozen uit groep 1 (tevens lid van de C.C.)

1 " " " 2 } mogen geen bestuurslid der

3 leden " " " 3a } ondervereenigingen zijn.

1 lid " " " 3b }

1 " " " 4 } tevens bestuurslid van de

spoorstudentengroep.

Deze Senaat zal dan tot taak hebben:

- a. de vertegenwoordiging van *alle* studenten naar buiten;
- b. behartiging van de *sociale* belangen van *alle* studenten;
- c. kontrôle op de besturen der ondervereenigingen;
- d. samenwerking te onderhouden tusschen de groepen 1, 2, 3 en 4, en overeenstemming te brengen in de belangen dier 4 groepen;
- e. verdere werkzaamheden van den tegenwoordigen Senaat van het D.S.C. of van het bestuur van den D.S.B.

II. De behartiging van de *Studiebelangen* zal moeten geschieden door:

- a. de vakvereenigingen;
- b. een Centrale Commissie, die voor haar rekening krijgt alle *algemeene* studiebelangen genoemd onder II c, d en e.

De Centrale Commissie zal evenals nu reeds 't geval is worden samengesteld uit één bestuurslid van elke vakvereeniging en de Handleidingenvereeniging, terwijl de voorzitter geen lid van deze besturen mag zijn en mij daardoor ook het aangewezen lid voor de groep 1 in den Senaat lijkt.

III. De behartiging van de *ontwikkelingsbelangen* zal kunnen geschieden door de z.g. *lezingsvereenigingen* als:

- a. Vrije Studie;
- b. „Onze Koloniën”;
- c. Ethische Vereeniging;
- d. Vereen. voor Sociale Studie;
- e. Godsdienstige vereenigingen;
- f. Wetenschappelijke vereenigingen als bijv. „Christiaan Huygens,” enz.

Voor deze vereenigingen zou ik geen verplichte kennisgeving noodig achten.

III' en IV. De behartiging van de *ontwikkelingsbelangen* zoowel op *geestelijk* als *lichamelijk* gebied, en waarbij tevens *gezelligheid* beoogd wordt, zal kunnen geschieden door vereenigingen als:

- a. Societeitsvereeniging (waaraan een bibliotheek verbonden zij);
- b. Muziekvereeniging(en), Zangkoor of -koren (gemengd of niet);
- c. Tooneelvereeniging;
- d. Gymnastiek-, Scherm- en Athletiekvereenigingen;
- e. Roei-, Tennis- en andere sportvereenigingen;
- f. Carroussel;
- g. Schaakclub;
- h. Debating-club;
- i. Amateur Fotografenvereeniging enz.;
- k. louter gezelligheidsvereenigingen of dispuutgezelschappen.

Voor deze groepen III' en IV acht ik *verplichte kennisgeving* *bestlist noodzakelijk* als zijnde zeer in het belang van een gemakkelijken en prettigen omgang tusschen de leden.

Van de vereenigingen genoemd onder III' en IV b, c, e, f, g, h, i en een gedeelte van k zullen dan ook vrouwelijke studenten lid kunnen worden, terwijl deze er natuurlijk ook nog een eigen sociëteit of club op na zullen houden (eventueel met logies) en misschien ook nog andere vereenigingen.

Al deze genoemde vereenigingen zullen dan zijn *ondervereenigingen* van de al-omvattende organisatie, natuurlijk met een eigen bestuur, terwijl ieder der groote vereenigingen genoemd onder III, III' en IV één afgevaardigde (een bestuurslid heeft in een *commissie* die zorg heeft te dragen voor onderlinge samenwerking en te waken heeft voor tegenwerking der vertegenwoordigde vereenigingen (b.v. door bevordering van zoo min mogelijke samenvalling van lezingen, vergaderingen, bijeenkomsten of oefeningen op vaste avonden, enz.).

In deze commissie zullen dan ook zitting moeten hebben 2 leden van den Senaat, om als Senaatslid op de hoogte te kunnen blijven van wat er in de vereenigingen omgaat.

Als *kontrôle* op deze ondervereenigingen en hare besturen zal op hebben te treden de *Senaat*, behalve de beide leden die de groepen 1 en 4 vertegenwoordigen. Juist vanwege deze kontrôle zullen de Senaatsleden dus geen bestuursleden dier vereenigingen mogen zijn. Mocht voor de wording van *student tot Mensch-Ingenieur* nog meerdere overeenstemming tusschen *studie* en overige *ontwikkeling* op dieper in elkaar grijpen aan beider belangen noodig en gewenscht blijken, dan zou, dunkt mij, een *samenwerking* tusschen *Centrale Commissie* en *Afgevaardigden-Commissie* zeer bevordelijk kunnen zijn.

Tot lid van den Senaat of tot bestuurslid van een der ondervereenigingen zal gekozen kunnen worden *ieder*, die lid is van de betreffende groep of vereeniging.

Aan het bestuurslidmaatschap zal *geen geldelijke verplichting* verbonden mogen zijn, opdat *alleen persoonlijke geschiktheid* voor de ambtsfunctie in aanmerking mag doen komen (want financiële kracht staat m.i. in geen enkel verband tot die geschiktheid). De Senaats- en bestuurskosten zullen dan ook *geheel* gedragen dienen te worden door de *kas der betreffende organisatie of vereeniging*.

Verkiezingen moeten geschieden na vrije kandidaatsstelling door stemming bij de bus.

Daar er van de alomvattende organisatie zoowel als van de ondervereenigingen door ontbreken van beperkende bepalingen zulk een groot aantal studenten lid zullen kunnen worden, zullen de kontributies niet zoo hoog behoeven te zijn, dat zij *te hoog* zullen worden voor hen, die het er anders wel voor over zouden hebben.

Eén ding moet hierbij echter verondersteld worden, n.l.: dat de vertegenwoordiging niet *te hoge* kosten vraagt.

Moge bovenstaande iets kunnen bijdragen tot een totstandkoming van een hervorming tot heil onzer Delftsche Studentenmaatschappij.

A. M. KNOTTNERUS.

MUZIEK EN TOONEEL.

Aan den vasten medewerker voor „Muziek”.

Naar aanleiding van uw stukje „Haagsch Schandaal” zou ik even iets willen opmerken.

Of gij U bij 't schrijven van dat stuk heeft laten leiden door persoonlijke antipathie tegen den heer Fock Jr., of door persoonlijke sympathie voor Dr. van Anrooij (welk laatste op grond van eenigen familieband, naar ik meen, heel goed verklaarbaar is) weet ik niet. Maar hoe 't ook zij, in ieder geval zou ik U even willen doen opmerken, dat voor een vasten medewerker (recensent) voor de rubriek „Muziek” in een blad als 't S.W. onpartijdigheid zeer gewenscht is. Dat U dit ook wel met mij eens is, meen ik uit uw overige recensies en de tegelijk met bedoeld stuk opgenomen bespreking over Claude Debussy, te mogen opmaken.

Maar dat neemt niet weg, dat ge er U in „Haagsch Schandaal” niet aan gehouden hebt, gezien 't feit, dat U daarin over een persoon en een zaak een afkeurend oordeel neerschreef, terwijl de betreffende zaak en een onderzoek daaromtrent volgens de groote dagbladen nog hangende zijn, ja zelfs aan 't „Vaderland” (volgens de N. R. C.), bij informaties door dat blad ingewonnen, gebleken schijnt te zijn, dat noch de heer Fock Sr., noch de Fock Jr. bij de bewuste zaak betrokken zouden zijn. In dit licht bezien komt me uw stuk wel een weinig voorbarig voor en geloof ik, dat 't beter en gewenscht zou zijn, als wij met ons oordeel wachtten tot 't volle licht op de zaak gevallen zal zijn en zodoende een meer objectieve beschouwing mogelijk zal maken.

Met de meeste hoogachting,

A. M. K.

Laatste Mengelberg-Concert, Serie A,
op Zaterdag 20 April.

Solist: Carl Flesch (viool).

Brahms — Beethoven. Deze twee grootmeesters der toonkunst waren Zaterdagavond j.l. op het programma verteenwoordigd, Brahms door zijn vioolconcert, Beethoven door zijn 3e symphonie.

Ik had het vioolconcert, althans met orkestbegeleiding, nimmer gehoord en verheugde me dan ook ten zeerste, dat nog net op 't laatst van het seizoen niemand minder dan Carl Flesch er mee voor den dag kwam. Het stelt aan den solist geweldig hoge eischen zoowel wat techniek als muzikaliteit betreft; Carl Flesch bezit beide eigenschappen in den allerhoogsten graad, zoodat het met de begeleiding van Mengelberg een pracht vertolking was. Hoewel wij door de hoboklank van „van Emmerik” wel zeer verwend zijn, was toch Blanchard in zijn passage's van het 1e deel en Adagio zeer te loven.

Met verbluffend technische zekerheid speelde Flesch het aan Joachim opgedragen concert, terwijl vooral in 't Adagio, zijn innige muzikaliteit den toehoorder in ontroering bracht. Aan het slot werden, zoowel hem als Mengelberg een ovatie gebracht. Ook de sympathieke concertmeester Zimmerman, werd in de huldinging betrokken.

Zoo betrekkelijk onbekend als mij het vioolconcert van Brahms was, zoo overbekend was mij daarentegen de Eroica-Symphonie. Zooals dit geweldige werk uitgevoerd werd, zou ik er het zwijgen toe kunnen doen, ware het niet dat het aanhooren van zoo iets schitterends een aandoening verwekt, welke men met de beste wil van de wereld niet voor zich kan houden. Het is ongelooflijk, zooals het orkest reageert op het allerminste gebaar van den dirigent, elke nuance, elk crescendo wordt zoo prachtig weergegeven, dat het den toehoorder telkenmale weer in verrukking moet brengen. Het mooiste kwam dit wel uit in de treurmarsch, dit voor orkest zoo uitermatige lastige Adagio (denken wij bijv. aan het beginmotief door de 1e violen), was van een dergelijke grootheid van opzet en opvatting, dat het de geweldige tragiek, welke eruit spreekt schitterend weergaf.

De, ik zou haast zeggen, beruchte hoorn passage's in het Trio, mislukte voor een (gelukkig klein) gedeelte, welke mislukking waarschijnlijk op de temperatuur der zaal kan geschoven worden.

De prachtige Finale (Beethoven vond het thema van het Finale dermate, dat hij het in een der pianosonate's en in de muziek voor het ballet Prometheus wederom gebruikte) was het besluit van een waarlijk grootsche uit-

voering der „Helden Symphonie.” Het publiek heeft Mengelberg en zijn orkest dan ook langdurig en hartelijk toegejuicht, om zodoende zijn bewondering voor den grooten dirigent en zijn prachtig ensemble te uiten.

Volledigheidshalve wil ik nog twee feiten vermelden; het eerste was het verschijnen van een heer op het podium, die een eindelooze toespraak hield tegen het publiek en Mengelberg en daarbij dergelijke dingen zei, dat er bij mij een zwaar vermoeden rees, dat hij, ter gelegenheid van het afscheidsfestijn een weinig te veel van het goede genoten had. Het eenige, wat uit zijn wartaal te begrijpen was, was dat een comité f 2000 opgehaald had, voor het pensioenfonds van het Concertgebouworkest, welk bedrag hij in een couvert, niet aan Mengelberg overhandigde, maar het met een sierlijk gebaar op de dirigenten lessenaar smees. Verder kletste hij over de critiek, over de kunst, over de sterren, ja zelfs Rembrandt, werd er met de haren bijgesleept; of Mengelberg op een dergelijke „hulde” van een dergelijk „heer” gesteld was, mag zeer twijfelachtig genoemd worden.

Hij keek gedurende het heele gedaas (och liever vergeef me dit weinig parlementaire woord, maar het geeft het geheel zoo goed weer) strak naar den grond; het tweede feit was, dat de avond geopend werd met een „Opera-Voorspel” van Koeberg, onder leiding van den componist.

C.

Naschrift.

Naar de volgende dag in de ochtendbladen bleek, scheen de spreker Mr. D. van Houten te zijn. In de „Nieuwe Rotterdammer” van Maandagavond was een klein stukje opgenomen van het comité, waarin verklaard werd, dat de groote meerderheid van de leden van het comité, geenerlei mede-verantwoordelijkheid aanvaardt voor den inhoud van de rede door Mr. D. van Houten uitgesproken.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Fonds Gijsberti Hodenpijl.

Afdeeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool.

Krachtens Art. 2 Sub B van het Statuut van het Fonds Gijsberti Hopenpijl, ingesteld bij acte, den 15den Januari 1913 voor den Notaris A. D. M. Post Uiterweer ter standplaats Delft verleden, schrijft de Afdeeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool, daartoe uitgenoodigd door het College van Curatoren, de volgende Prijsvraag uit:

Gevraagd wordt een plan voor den aanleg van eene electrische tram door de stad Delft, als beëindiging van de tramverbinding Den Haag—Delft waarbij in de eerste plaats is rekening te houden met behoud van het stadsschoon van Delft en voorts met de belangen der Tram-Mij als exploiteerend lichaam, met een goede richting door of om de stad ten behoeve van de reizigers en met de doortrekking van de lijn in andere richtingen.

In verband daarmee wordt gevraagd een plan tot verbetering van de hoofdverkeerswegen in de binnenstad en van hare aansluitingen aan de omgeving, zoo noodig met verbeteringen van de secundaire verkeerswegen.

De plannen moeten, voor zoover dit den stads-plattegrond aangaat, worden geteekend of op den in den handel verkrijgbaren plattegrond van Delft, schaal 1 à 5000 (Uitgave C. J. van Doorne, Delft) of op denzelfden schaal en op duidelijk zichtbare wijze worden aangegeven.

Voor nieuw aan te leggen of te wijzigen straten of wegen moeten dwarsprofielen schaal 1 à 100 worden gegeven.

Waar wijzigingen in den bestaanden toestand worden aangebracht moeten deze wijzigingen, voor zoover het de hoofdpunten betreft, door perspectief schetsen worden verduidelijkt.

Aantal en behandeling der teekeningen wordt vrijgelaten.

De beantwoording staat voor alle belangstellenden open. De antwoorden moeten vóór 1 December 1918 zijn ingezonden bij den Voorzitter van de Afdeeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool en vergezeld gaan van eene memorie van toelichting en een correspondentie-adres. Zij moeten zijn geteekend met een spreuk, motto of teeken. Deze spreuk, dit motto of teeken moet worden herhaald op een enveloppe welke den naam en het adres van den ontwerper bevat.

De memorie van toelichting moet met een andere hand dan die van den ontwerper of met een schrijfmachine worden geschreven.

Op den 8sten Januari 1919 wordt het oordeel der afdeeling voornoemd over de ingekomen antwoorden afgekondigd en, zoo daartoe termen bestaan, aan den schrijver van de voldoende gekeurde inzending eene belooning, bestaande uit een erepenning of geld, uitgereikt.

De Afdeeling der Bouwkunde:

J. A. G. VAN DER STEUR, Voorzitter.
K. SLUYTERMAN, Secretaris.

Delft 15 April 1918.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 16 April 1918 No. 6123² afd. O is voor het tijdvak van 16 April tot 31 Augustus 1918 benoemd tot assistent voor de organische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, J. Coops, voor de anorganische scheikunde Th. P. L. Petit;

met ingang van 1 Juli 1918 tot conservator bij de organische scheikunde J. J. Benedictus;

met ingang van 1 Juli 1918 tot conservatrice bij de mechanische technologie mej. S. A. van Hoytema;

met ingang van 1 Juli 1918 tot pedel aan de T. H., G. C. Gulbrandsen;

met 1 Juli 1918 tot bediende bij het boetseeren, N. van der Schaft.

Te rekenen vanaf 1 Januari 1918 tot amanuensis bij de Technische Hygiene, A. Fraterman; van amanuensis 2e kl. bij de natuurkunde tot amanuensis 1e kl., L. J. J. Olivier; van bediende tot bediende-timmerman, L. J. Suiker; van bediende 2e kl. bij de bacteriologie, tot bediende 1e kl. B. Timmermans.

—o—

Aan een der grootere gasfabrieken hier te lande bestaat voor een jong scheikundig ingenieur gelegenheid tot aanstelling als scheikundige op een salaris van f 1800—f 2200. Reflectanten worden verzocht zich te richten tot den privaatsdocent voor het gasbedrijf Ir. G. A. Brender à Brandis, ingenieur-afdeelingschef aan de Gemeentelijke Gasfabrieken van 's Gravenhage.

AGENDA.

6 Mei. V. C. S. V. Half acht.

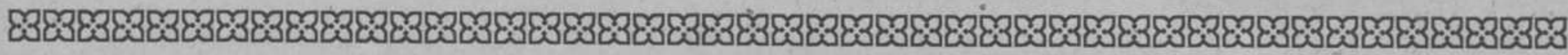
Spreker: L. J. van Holk.

Onderwerp: Godsdienstig Determinisme.

Zaal 3, Nutsspaarbank, Oude Delft 48.

7 Mei. Studentencomitee ter herdenking van de honderste geboortedag van Karl Marx.

Spreker: D. J. Wijnkoop. In „Ons Huis”.

BINNENKORT ZAL VERSCHIJNEN:

Een merkwaardig boek van JAN FEITH

TINGELTANGEL

Met 50 illustraties tusschen den tekst

=== door L. J. JORDAAN. ===

Prijs f 1,50.

Wij zien hier de menschen uit het Tingeltangel-leven in de groote steden voor ons in hun leven achter de coulissen met al de contrasten van humor en tragiek. Het is een grillig gekleurd boek, waarin FEITH'S zegsman, LOUIS DAVIDS, al het zelf beleefde op de verschillende trappen van zijn wisselvallig bestaan verteld.

Men bestelle het bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr., Binnenwatersloot 33.

